

гава се извѣстихми, той потегли отъ Търново съ 15—20 момчета да отиди въ Балканъ-тъ, и тамъ да се присъедини и съ другитѣ си другари. Турското мѣстно правителство извѣстено за това вхстанническо движеніе, незабавно испрати полицейскъ власть, за да преслѣдова вхстанниците. Разказваше се, че дяду Никола се былъ намѣрвалъ по него време въ гората близо при Габрово, дѣто и стана една доволно силна битка, но разумѣва се, че по малочисленността си дяду Николовата чета се разби отъ Турцитѣ. Отъ тамъ той потеглилъ за да отиди кждѣ Трявна, дѣто былъ ималъ много негови съучастници, и вижда се, умеренъ отъ многото му ходѣнье, и ненаученъ на воененъ походъ, той си лѣгналъ въ една градина близо при Трявна и заспалъ. Тамъ го пристигватъ турскитѣ заптіета и го убиватъ. Отсетнѣ изловихъ момчетата до колкото можяха, и ги затворихъ въ тукашнитѣ тъмници, дѣто тѣ и лѣжяха въ жялостно сжстояніе доволно време. Нѣкои отъ тѣхъ се разболѣхъ и отсетнѣ ги распуснахъ, но повечето умрѣхъ отъ болѣститѣ си, що бѣха се вкоренили въ тѣхъ отъ студенитѣ заразителни тъмници. —

Тжй се потуши и свърши въ едно много кжео время проектираното вхстанническо движеніе на дяда Никола. Двигателнитѣ же причини, които го подбудихъ въ това, бѣхъ май тъмни и непонятни. Нѣкои напрімѣръ увѣряваха: „че Раковски е былъ подбудилъ дяда Никола да повдигни едно вхстаніе; а — други, — че Търновскія грѣцки Владика Неофитъ го е подбудилъ въ това съ цѣль:“ за да очерни и компромитира Българитѣ предъ Султановото Правителство; и — въ слѣдствіе на това, да ги оно не вѣрва вече, кога тѣ се оплакватъ срещу грѣцкитѣ Владици.“ Даже — се увѣряваше: че спорядъ това и дяда Никола не го уловили живъ въ градината дѣто спалъ, но го убили. При всичко това впрочемъ, на скоро слѣдъ това вхстаніе, кждѣ края на 1856 година, поченъ се тукъ въ Търново духовната борба противъ грѣцкія Владика Неофита, и — въ слѣдствіе на тая борба, запали се една искра, отъ която по отсетнѣ пламна огнь-тъ, който изгори и обжрнъ въ прахъ